

פרק ז'

לאה וגילה נשענו על מעקה הספון ופִּטְפוּטוּ שְׁעָה אַרְכָּה, תוֹךְ כְּדֵי
הַמְתָּנָה לַחֲכָה שֶׁתִּכְבַּד פְּתֹאוֹם וּמִשֶּׁהוּ יִלְכַּד בָּהּ, הַזְמַן חָלַף בְּעִצְלָתִים
וְהַחֲכָה עֵדִין הִיְתָה קֵלָה כְּנוֹצָה.

"נו, שְׂדָג יִטְפֵּס כָּבֵר, אֶפְלוּ דָג סַרְדִּין", אָמְרָה גִּילָה בְּקֶצֶר רוּחַ, וְהַבִּיטָה
בְּאַכְזָבָה עַל הַחֲכָה הַמְּכֻסֶּפֶת.

שְׁעוֹת חָלְפוּ, גִּילָה נִגְבְּה בְּשִׁרוּוֹלָה אֶת פְּנֵיהָ הַמִּזְעוֹת.

"לאה, תִּסְפְּרֵי לִי מִשֶּׁהוּ מְעַנֵּין, מִשְׁעַמֵּם לִי לְשַׁבֵּת כְּמוֹ גֶלֶם מוֹל הַיָּם,
וְלֶהֱחַזֵּיק בְּחֲכָה שְׁלֹא דָגָה אֶפְלוּ טִישׁוּ אַחַד, מָה כָּתְבוּ בְּעֵתוֹן הַיְלָדִים
שְׁקִרָאֵת?"

"הִיְתָה כְּתָבָה מְעַנֵּינָת עַל סֵפֶר הַשִּׂיאים שֶׁל גִּינָס".

"מָה זֶה?"

"זֶה סֵפֶר שֶׁמֵּתְעַד שִׂיאים עוֹלְמִיִּים שֶׁל פְּעֻלוֹת שְׂאֲנָשִׁים עָשׂוּ, וּמוֹצְרִים
יוֹצְאֵי דָפֵן שְׂאֲנָשִׁים יִצְרוּ, אֲנָשִׁים עוֹשִׂים מְאֻמְצִים רַבִּים כְּדֵי לְהַכְנִס
לְסֵפֶר הַשִּׂיאים. סֵפֶר הַשִּׂיאים מְתַרְגֵּם לְשִׁפּוֹת רַבּוֹת, וְלִכְל אֶרֶץ נוֹסְפוּ

שיאים מקומיים. עורך של ספר השיאים הגיע פעם לביתו של גדול ישראל, מֶרֶן הגאון הגדול רבי חיים פִּנְחָס שֵׁינְבֵּרְג זצוק"ל, כדי לראות אותו בתור האדם שהיה הכי הרבה שנים נשוי לאשתו. רבי חיים פִּנְחָס שֵׁינְבֵּרְג חי עם רעייתו הרבנית באשע למעלה משמונים שנה, והוא כבד אותה בצורה יוצאת מן הכלל. לדגמא, כשהתקים מנזן בביתו, הוא לא היה מתחיל את התפלה, עד שוודא שהרבנית כבר מחזיקה את הסדור ביד והיא מוכנה לתפלה. גם כשהיה כבר זקן מפלג ונודע כגדול הדור ורועה ישראל, הציע לאשתו עזרה בהכנות לשבת, ותלמידים ראו אותו מדיח כלים ושוטרף רצפה".

"איזה עוד שיאים כתובים בספר השיאים?", התענינה גילה.

"המזווה הכשרה הכי גדולה בעולם, כתב אותה הסופר אברהם בורשבסקי, וברבות השנים היא הפכה למזווה היקרה ביותר בעולם. ולהבדיל, החלטה הכי גדולה בעולם, ששקלה 3811 קילו וארפה הגיע ל-206 מטר. סעודת השבת הכשרה הגדולה ביותר בעולם נערכה בתל אביב עבור 2236 סטודנטים יהודים. האדם המבגר ביותר בעולם, היה נצול השואה ישראל קרישטל, תושב חיפה. הוא נולד בז'רנוב שבפולין בשנת 1905 תרע"ה ונפטר בכ' אלול תשע"ז 2017 שלושה ימים לפני יום הולדתו ה-114, הוא תמיד ציין בחיור שבגלל גילו המבגר הוא היהודי שזכה הכי הרבה שנים להניח תפלין", לאה צטטה את מה שזכרה מעתון הילדים.

לפתע החלה החכה להתעקם ולהתכופף כלפי מטה, התרגשות אחרת בגילה:

"לאה, נתפס דג בחכה, החכה כבדה כל כך, אנחנו עומדות לדוג את הדג הגדול ביותר בעולם, יכניסו אותנו לספר השיאים", גילה אחרת בכל כוחה בחכת הברזל הנוצצת שהיתה כבדה כעופרת, פניה אדמו ממאמץ ולאח נחלצה לסייע לה, להחזיק בחכה לבל תשמט למים.

הדג בחכה היה כבד במיוחד, הילדות נסו להרים את החכה, אולם לא הצליחו מפני כבדו של הדג. למזלם החכה לא נשברה, כיון שהיתה חפת דיגים חזקה במיוחד, עשויה מברזל חזק ויצוק, אולם היא כמעט ונשמטה מידי הפנות למים בגלל משקלה הרב.

"אני לא יכולה יותר להחזיק בחכה", אמרה לאה.

"רגע אחד, אל תעזבי את החכה", קראה גילה, היא אחזה ביד אחת בחכה, ובידה השניה מצאה תופסן מתכת מזהב שהרכב לתחתית החכה, גילה חברה את התופסן למעקה הסירה, והיא ולא הרפו את אחיזתן מהחכה וזו נותרה תלויה באויר, מכופפת כלפי מטה. הן לא הצליחו לראות את הדג שדגו, אולם הן חשו את נענועיו של הדג במים, שגרמו לסירה להתנועע מצד לצד.

"הדג יוכל להפך את הסירה?" תהתה גילה.

"אני לא חושבת, הסירה עוגנת בחוף וקשורה היטב למזח", הסבירה לאה.

לאה וגילה רכנו על מעקה הספון והביטו במים הצלולים, הם לא ראו את הדג שנתפס בחכה, אולם חשו בגדלו העצום, על ידי חביטת זנבו בתחתית הסירה.

"ננסה שוב להעלות את הדג?" הציעה גילה.

"לא נצליח", השיבה לאה, "החכה כבדה כמו סלע עופרת".

"ממש כמו הספור על יוסף מוקיר שבת, שהדג היה כבד, והדיג קרא לכל הדיגים לעזר לו להעלות את הדג", אמרה גילה, "אנחנו נצטרך לקרא לאנשים נוספים שיעזרו לנו".

"למי בדיוק נקרא? אנחנו לא מכירות את השכנים בסירות האחרות".

גילה פתחה בהסח הדעת את המגרה בתחתית הספון ממנה הוציאה

את החכה, ומצאה בה דף הדרך לשמוש בחכה אותו לא ראתה קודם, הדף היה כתוב באנגלית, ולצד ההסברים הופיעו איורים שגילה הצליחה בקלות לפענח.

"יש גלגלת ירקה, שאפשר להעלות אתה את הדג ללא מאמץ", אמרה גילה. היא משכה בכדור ירק שהתקן במרכז החכה, ואט אט החכה התרוממה ולמול עיניהם המשתאות של גילה ולאה נראה בקצה החכה דג ענק ממדים בצבעי אפר כהה בעל עיני חרוזים שחרות בורקות וחטם מארך דומה למקור, בצדי גופו היו שני סנפירים וסנפיר שלישי התנועע בגבו.

"אמאל'ה", נבהלה גילה, "זה נראה דג טורף, אולי זה כריש".

גילה ולאה הדפו את החכה בבהלה למים, אולם הדג נותר גבוה ותלוי על החכה, והביט בהם בעינים בורקות חרוזיות, גילה וגלגלה מהר את גלגלת החכה הירקה לכיוון הנגדי ואט אט הדג שקע בחזרה במים, לאה נשענה על מעקה הספון וסקרה ארכות את הדג שפרפר בסמוך לסירה:

"זה לא כריש", אמרה לבסוף, "ראיתי תמונה אמתית של כריש בעתון ילדים, לכריש יש שניים חדות שמזכירות מסור והכריש הוא דג מפחיד, אבל הדג הזה הוא אמנם גדול אך הוא חביב".

"אני יודעת איזה דג זה", אמרה פתאום לאה אחרי שעצמה עיניה ברכוז, "זה דולפין, תעלי אותו לסירה. דולפין הוא דג חכם, ואפשר להתחבר אתו ולעשות אתו הצגות, הייתי פעם בהופעה של דולפינים בגני יהושע".

"ילדות שצדות דולפין זה ממש שיא עולמי", אמרה גילה תוך שהיא מגלגלת בידה את גלגלת החכה הירקה, ומעלה אט אט את הדולפין לסירה, יהיה אפשר לכתב אותנו בספר השיאים בתור הילדות שצדו

את הדג הגדול ביותר בעולם".

הדולפין קפץ על ספון הסירה, כשהחכה תקועה בגרונו, הוא נשם דרך חר נשיפה בראשו.

"מסכן הדולפין, צריך להוציא לו את החכה מהגרון, זה ממש צער בעלי חיים", אמרה לאה.

גילה התכופפה לכוון הדולפין.

"תזהרי מהדולפין, אולי הוא נושך? אולי הוא בועט בזנב או בסנפירים", הזהירה אותה לאה.

הבנות התרחקו מהדולפין הענק שרביץ על קרקעית הספון, הדולפין הביט בהם בעיני זכוכית ופרפר, מנענע את חטמו הארך מעלה ומטה, ומנענע בזנבו את הסירה.

"אמאל'ה", אמרה גילה.

"נחזיר אותו למים", הציעה לאה, "אני לא חושבת שדולפין כשר, העור שלו חלק ואין לו קשקשת, לא נוכל לבשל אותו לשבת".

"מה זה קשקשת?"

"אלו סימני הטהרה של הדג", לאה צטטה את דברי אביה, "כתוב בתורה כל אשר לו סנפיר קשקשת אותו תאכלו, ובתלמוד³ כתוב כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר ולכן התורה הקדימה סנפיר לקשקשת. אם אדם מוצא חתיכת דג עם קשקשת הוא כשר ואינו צריך לחפש סנפיר, ואם ראה סנפיר יחפש גם קשקשת. וזו הוכחה מדהימה לאמתות התורה. התורה נתנה לפני למעלה משלשת אלפים ושלש מאות שנה במדבר, ומאז ואז היום במשך מאות שנים לא נמצא בעולם מבין מאות אלפי מיני הדגים שהתגלו במים בעולם כלו, באוקיינוסים, בנחלים באגמים רחוקים, אפלו לא בריה אחת שיש לה קשקשת ואין לה סנפירים, לא

הִיָּה וְלֹא תִהְיֶה, כִּי בּוֹרָא עוֹלָם מְכִיר כָּל בְּרִיָּה שֶׁבָּרָא בְּעוֹלָמוֹ".
גִּילָה הִבִּיטָה עַל עוּרוֹ הַחֲלָק שֶׁל הַדּוֹלְפִין שֶׁהִתְנוּעַע בְּאֵי נּוֹחוֹת עַל
רִצְפַת הַסִּירָה.

"לֹא נוֹחַ לְדוֹלְפִין עַל הַסִּירָה", קִבְּעָה גִילָה.

"צְרִיכִים לְהַחְזִיר אוֹתוֹ לַיָּם, אֲבָל אֵיךְ עוֹשִׂים אֵת זֶה?" תִּהְתֶּה לְאָה.
שִׁתִּיחַן עֲמָדוֹ בְּפִנֵּת הַסַּפּוֹן, וּבָהוּ בְּאִימָה בְּדוֹלְפִין הָעֵנֶק, שֶׁחִבֵּט בְּזַנְבוֹ
בְּפָרָאוֹת בְּקִרְקָעֵית הַסִּירָה.

"הוּא יְכוֹל לְשִׁבֵר אֶת הַסִּירָה", צָעָקָה גִילָה.

הַטְּלָפוֹן הַנִּיד בְּכִיסָה שֶׁל לְאָה צָלְצַל פְּתָאוֹם, לְאָה עֲמָדָה קְפוּאָה עַל
מְקוֹמָהּ, וְגִילָה עֲנָתָה לְמַסְפָּר הַלֵּא מְכָר.

"שְׁלוֹם, דָּאָס רַעְדֵט וְכָנָא (שְׁלוֹם, מְדַבֶּרֶת וְכָנָא)", נִשְׁמַע קוֹל מְעַבֵּר
לְקוֹ.

"וְכָנָא? לֹא תֵאֱמִינִי אֲנִי וְלֹאֵה נִמְצָאוֹת בְּסַפּוֹן הַסִּירָה וַיֵּשׁ פֹּה דוֹלְפִין
עֵנֶק".

"אֵת צוּחֶק עָלִי, אֵת מְשִׁקֵר אוֹתִי", נִשְׁמָעָה תְּגוּבָה כְּעוֹסָה מְעַבֵּר לְקוֹ,
כְּשׁוֹכְנָא כְּעֶסָה, הָעֵבְרִית שֶׁבְּפִיָּה הִפְכָּה לְעֵלְגָת.

"וְכָנָא זֶה בְּאֵמֶת, אֲנִי לֹא צוּחֶקָת", דְּמַעוֹת עֲמָדוֹ בְּעֵינֶיהָ שֶׁל גִּילָה,
הַמְצִיאוֹת עוֹלָה עַל כָּל דְּמִיוֹן, וְזֶה הַמְצִיאוֹת".